

ASTRID
LINDGRENOVÁ

**POPLETKO
A VEĹKÁ SESTRA**
A INÉ
ROZPRÁVKY

ILUSTROVALA
NIKOLA ARONOVÁ

ASTRID LINDGREN OVÁ

POPLETKO A VEĽKÁ SESTRA

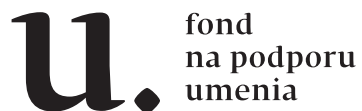

A INÉ ROZPRÁVKY

Dvanásť príbehov
švédskej spisovateľky

slovart

Tento projekt z verejných zdrojov podporil

Text © Astrid Lindgrenová 1949, 1950 / The Astrid Lindgren Company

Translation © Mária Bratová 2023

Illustrations © Nikola Aronová 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bojnická 10, 831 04 Bratislava 2025

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-6292-3

OBSAH

7	Veselá kukučka
16	Nijaký lúpežník
28	Bojko
38	Pelle sa sťahuje
45	Palček Nils Karlsson
58	Toreador zo Smålandu
65	Princezná, ktorá sa nechcela hrať
74	Najmilšia sestra
82	Májová noc
90	Mirabell
98	Darček pre Kala
106	Popletko a veľká sestra

VESELÁ KUKUČKA

„Už nevládzem,“ vyhlásila mamka Gunnara a Gunilly deň pred Vianocami.

„Ani ja,“ priznal Gunnarov a Gunillin ocko.

Gunnar a Gunilla ležali v detskej izbe a všetko počuli. Veľmi dobre vedeli, prečo ich mamka a ocko už nevládzu. Obe deti sú už štyri týždne choré. Nešlo o nebezpečnú chorobu, no museli ju vyležať. Z postele však jednostaj vykrikovali na mamku. Štyri týždne je veľmi veľa dní, ešte viac hodín a oveľa viac minút. No a Gunnar s Gunillou takmer každú minútu volali na mamku, že sú smädní, že chcú, aby im čítala alebo natriasla, či vyprášila perinu, lebo si namrvili do postele. Podľa Gunnara a Gunilly sa dni vliekli neznesiteľne pomaly, a keď si už naozaj nevedeli vymyslieť nič iné, aspoň z plných pľúc vykrikovali:

„Mamiiii, koľko je hodín?“

A to len preto, aby zistili, či sa neblíži nejaké príjemné rozptýlenie, napríklad čas na ovocnú šťavu a koláčik alebo návrat ocka z práce v banke.

Ibaže ocko pred chvíľou povedal, že ani on už nevládze.

„Zožením deťom vlastné hodiny,” navrhol. „Hneď zajtra. Možno prestanú vykrikovať a vypytovať sa na presný čas.”

Nasledujúci deň nedočkaví Gunnar a Gunilla ani chvíľu pokojne neležali.

„Stále si lámem hlavu, aké hodiny dostaneme,” hundral si Gunnar.

„Možno budík,” hádala Gunilla. „Alebo kyvadlové hodiny.”

No keď ocko konečne dorazil domov a odbalil škatuľu, čo priniesol, nebol v nej ani budík, ani kyvadlové hodiny, ale kukučkové hodiny. Hneď ich zavesil na stenu detskej izby. Ukazovali, že je práve šesť hodín. Vtom – to svet ešte nevidel – sa na hodinách otvorili dvierka a vyšla z nich maličká drevená kukučka. Šesť ráz veľmi zreteľne zakukala, aby bolo jasné, že je šesť hodín a ani o chl p viac či menej. Vzápätí zmizla v otvore a dvierka sa za ňou zatvorili. Ocko vysvetlil deťom, ako funguje strojček, vďaka ktorému drevená kukučka vyjde a zakuká, a poučil ich, že takéto hodiny sa vyrábajú vo Švajčiarsku.

Podľa Gunnara a Gunilly to bol prekrásny darček. Napäto ležali a vyčkávali, kedy bude sedem, osem, deväť, ba aj desať hodín. Dobré počujete, ešte ani o desiatej nespali, hoci mamka im už dávno zaželala dobrú noc a zhasla svetlo. V detskej izbe však nikdy nevládla úplná tma, lebo rovno pod oknom svietila pouličná lampka. Gunnar s Gunillou sa tomu veľmi tešili a často si hovorili, že majú veľké šťastie.

O desiatej večer kukučka opäť vyšla z hodín a poctivo zakukala presne desať ráz.

„Počuj, odkiaľ vie tak presne, koľkokrát má zakukať?” opýtala sa Gunilla.

„To je predsa jasné! Ved' ocko vysvetľoval, že vnútri je strojček,“ poučil ju Gunnar.

Vtom sa však stalo čosi nevšedné. Dvierka sa znova otvorili a z hodín vyšla kukučka.

„Strojček nie je všetko,“ zahundrala nahnevane. „Jestvuje aj čosi, čo sa volá zmysel pre matematiku, a ten mám. To značí, že viem počítať! Je to jasné?“

Gunnar a Gunilla si na posteliach sadli rovno ako sviece a vypúľili oči. Mysleli si, že sa im to sníva.

„Ona... rozpráva!“ šepol po chvíli Gunnar.

„Samozrejme, že rozprávam,“ odvrkla kukučka. „Myslel si si, že viem iba kukať?“

„Nooo...“ hlesol Gunnar. „Nie, ale...“

„Vezmite na vedomie, že som mimoriadne múdra a talentovaná kukučka,“ pokračoval drevený vtáčik, rozprestrel krídla a zletel na peľasť Gunnarovej postele. „Precestovala som svet a videla som toľko zaujímavostí, že keď na ne spomínam, až sa mi krúti hlava.“

